

мѣкопитаючи; классъ рыбы; классъ птицы. Колко класса грѣбначны животны имае сега?

Листы-тѣ и корени-тѣ.

Въ еднѣ прѣкраснѣ долиноу имало высоко дърво,¹ кое-то фърляло на земѣ-тѣ гѣстѣ сѣ-нкѣ прѣзъ горѣщы-тѣ лѣтны дни. Веднажъ листы-тѣ поченѣли да са хвалѣтъ прѣдъ тѣнкыя вѣтрецѣ съ своѣ-тѣ гѣстинѣ и зеленинѣ и ка-звали тѣй :

„Не е ли истинѣ, че ны украшавае сич-кѣ-тѣ долиноу? Не е ли право, че ный правимъ дърво-то тѣй кѣдряво и хубаво, тѣй кичесто и голѣмливо? Какво щѣше да има на него безъ насѣ? Бога ни! ный можемъ справедливо да са хвалимъ. Не сме ли ный, дѣто покрывае овчарѣ и пѣтника отъ горѣщыя пекѣ? На ли наша-та хубость кара момичета-та да идѣтъ да играѣтъ подъ нашѣ-тѣ сѣнкѣ? Между насѣ пѣе сутрина и вечерѣ славея. Ты самичѣкъ, тѣнкый вѣтре, никога не са отдѣляшь отъ насѣ.“

— За сичкы тѣзи добрины и намѣ са пада малко благодарность, отговорилъ отдолу единъ сложенъ гласъ.

— Кой е този, дѣто смѣе да говори съ насѣ тѣй безочливо и горделиво? Кои сте вый тамѣ, дѣто смѣете да са мѣрите съ насѣ? отговарятъ листы-тѣ.